

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 8 października 1963 r.

w sprawie funduszu postępu techniczno-ekonomicznego.

Na podstawie art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 1 lipca 1958 r. o prawie budżetowym (Dz. U. z 1958 r. Nr 45, poz. 221 i z 1963 r. Nr 28, poz. 164) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1.

Przepisy ogólne.

§ 1. 1. Tworzy się fundusz postępu techniczno-ekonomicznego, zwany dalej „funduszem”, w resortach:

- Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych,
- Drobnej Wytwórczości,
- Geologii,
- Gospodarki Komunalnej,
- Górnictwa i Energetyki,
- Handlu Wewnętrznego,
- Komunikacji,
- Kultury i Sztuki,
- Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego,
- Łączności,
- Obrony Narodowej,
- Oświaty,
- Przemysłu Ciężkiego,
- Przemysłu Chemicznego,
- Przemysłu Lekkiego,
- Przemysłu Spożywczego i Skupu,
- Rolnictwa,
- Zdrowia i Opieki Społecznej oraz
- Żeglugi.

2. Właściwi ministrowie (ust. 1) określą w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Nauki i Techniki oraz Ministrem Finansów branżowy zakres funduszu w ich resortach, za który uważa się zarówno ministerstwo, jak i jednostki wszystkich szczebli podległe ministrowi lub przez niego nadzorowane.

§ 2. Fundusz tworzy się z:

- 1) narzutów obciążających koszty przedsiębiorstw,
- 2) środków budżetu Państwa, zwanych dalej „dotacjami budżetowymi”,
- 3) wpływów ze sprzedaży składników majątkowych, nabytych lub wytworzonych ze środków funduszu, oraz z innych wpływów określonych odrębnymi przepisami.

§ 3. Środki funduszu przeznacza się na:

- 1) finansowanie niektórych prac związanych z rozwojem techniki,
- 2) finansowanie niektórych prac badawczych warunkujących postęp organizacyjno-ekonomiczny,
- 3) nagrody za wykonanie niektórych prac związanych z rozwojem techniki lub z postępowaniem organizacyjno-ekonomicznym.

§ 4. Dysponentami funduszu są ministrowie, dyrektorzy zjednoczeń i jednostek równorzędnych, zwanych dalej „zjednoczeniami”, oraz dyrektorzy określonych przedsiębiorstw (§ 35).

Rozdział 2.

Tworzenie funduszu.

§ 5. 1. Rada Ministrów na wniosek Przewodniczącego Komitetu Nauki i Techniki oraz Ministra Finansów, uzgodniony z Przewodniczącym Komisji Planowania przy Radzie Ministrów i innymi zainteresowanymi ministrami, ustala w kwotach orientacyjnych dla każdego resortu na okres wieloletni wysokość narzutów obciążających koszty przedsiębiorstw (§ 2 pkt 1) w poszczególnych latach. Ostateczne ustalenie kwot narzutów na poszczególne lata następuje w corocznych uchwałach Rady Ministrów o narodowym planie gospodarczym.

2. Wniosek w sprawie ustalenia wysokości narzutów powinien uwzględniać potrzeby wynikające z zadań określonych w planach rozwoju techniki i programach prac z dziedziny organizacji i ekonomiki przedsiębiorstw oraz możliwości rozwojowe placówek naukowo-badawczych i doświadczalno-konstrukcyjnych; przy formułowaniu wniosków należy brać również pod uwagę przewidzianą w planach dynamikę wzrostu produkcji.

3. Minister Finansów w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami może dokonać zmian wysokości narzutów, jeżeli jest to uzasadnione urzędową zmianą cen, płac i taryf.

4. Ministrowie dokonują corocznie podziału kwot narzutów między zjednoczenia, które dokonują dalszego podziału tych kwot między przedsiębiorstwa.

5. Kwoty narzutów ustalone dla przedsiębiorstw zgodnie z ust. 4 przeliczane są na procentowe stawki narzutów obciążających koszty tych przedsiębiorstw. Stawki narzutów określa się w procentach planowanej wartości sprzedaży produkcji i usług, obliczanej według cen zbytu, zmniejszonej o podatek obrotowy lub podatek od operacji nietowarowych oraz skorygowanej o inne elementy, które określi szczegółowo Minister Finansów w zarządzeniu, o którym mowa w § 42.

6. Przedsiębiorstwa dokonują wpłat na fundusz na podstawie ustalonych w planie procentowych stawek narzutów i faktycznej wartości sprzedaży. Jeżeli faktyczna wartość sprzedaży jest niższa od wartości sprzedaży przewidzianej w planie techniczno-ekonomicznym, wpłaty dokonywane są na podstawie wartości planowanej.

§ 6. 1. Na podstawie narzutów, ustalonych zgodnie z § 5 ust. 1, ministrowie mogą ustalać na okres wieloletni dla zjednoczeń, a dyrektorzy zjednoczeń — dla określonych przedsiębiorstw (§ 35), wysokość środków funduszu, zapewniającą pokrycie kosztów podstawowych zadań w dziedzinie rozwoju techniki.

2. Przy planowaniu rocznym podstawą ustalania wysokości kwot funduszu dla zjednoczeń i przedsiębiorstw są roczne plany ich prac oraz koszty tych prac.

§ 7. 1. Dotacje budżetowe (§ 2 pkt 2) przewidziane są w budżecie centralnym; można je przyznawać na sfinansowanie określonych, szczególnie ważnych dla gospodarki narodowej prac związanych z postępem technicznym, na zasadzie przedstawionych tematów prac i planowanych kosztów tych prac.

2. Dotacje budżetowe pozostają w dyspozycji Przewodniczącego Komitetu Nauki i Techniki. Przewodniczący Komitetu wykorzystuje dotacje na finansowanie prac prowadzonych przez Komitet Nauki i Techniki lub w miarę potrzeby może przekazywać je właściwym ministrom; zasadę tę stosuje się odpowiednio do ustalania dotacji w okresie opracowywania budżetu.

3. Dotacje budżetowe przekazywane przez Przewodniczącego Komitetu ministrom będącymi dysponentami funduszu zasilają tę część funduszu, którą dysponuje minister.

§ 8. 1. Sprzedaż na cele użytkowe materialnych składników majątkowych, nabytych lub wytworzonych ze środków funduszu (§ 2 pkt 3), następuje według cen określonych w odrębnych przepisach.

2. Do materialnych składników majątkowych zalicza się w szczególności:

- 1) specjalną aparaturę i inne przyrządy potrzebne wyłącznie do wykonania określonych, finansowanych z funduszu prac dotyczących rozwoju techniki,
- 2) prototypy, w tym także obiekty prototypowe w budownictwie, wzory, modele oraz inne przedmioty i materiały nabyte lub powstałe w związku z pracami finansowanymi z funduszu.

3. Na równi ze sprzedażą składników majątkowych, o których mowa w ust. 1 i 2, może być traktowane zagospodarowanie tych składników na własne inwestycyjne lub eksploatacyjne potrzeby przedsiębiorstwa.

4. Wpływy ze sprzedaży składników majątkowych zasilają środki funduszu tego dysponenta, który sfinansował pracę.

§ 9. Pozostałość środków funduszu nie wykorzystanych w danym roku przechodzi na rok następny.

Rozdział 3.

Finansowanie prac związanych z rozwojem techniki.

§ 10. 1. Do prac związanych z rozwojem techniki, finansowanych ze środków funduszu (§ 3 pkt 1), powinny być włączane w zasadzie prace wybrane z ogółu prac objętych planami rozwoju techniki.

2. Za prace związane z rozwojem techniki uważa się zarówno prace dotyczące rozwiązań technicznych, jak też towarzyszące im i objęte planami rozwoju techniki prace dotyczące organizacji produkcji oraz prace badawczo-dosлідczalne w dziedzinie normalizacji, unifikacji i typizacji wyrobów lub procesów technologicznych.

3. Wybór prac (ust. 1) następuje jednocześnie z zatwierdzeniem tematycznych planów rozwoju techniki i tematycznych planów prac placówek naukowo-badawczych.

§ 11. 1. Z funduszu należy finansować przede wszystkim prace w zakresie zadań nowych i trudnych, o szerokim zasięgu, o przewidywanych znacznych efektach gospodarczych lub społecznych oraz o długim cyklu realizacji; przy wyborze prac należy kierować się również przewidywaną wysokością kosztów ich wykonania oraz stopniem ryzyka.

2. Do finansowania ze środków funduszu kwalifikują się w szczególności prace o podstawowym znaczeniu dla gospodarki narodowej lub określonej branży, a także prace wynikające z umów międzynarodowych.

3. W wyjątkowych przypadkach, za zgodą właściwego ministra, mogą być pokrywane ze środków funduszu koszty sfinansowanych pierwotnie ze środków obrotowych prac, które z przyczyn niezależnych od przedsiębiorstwa zakończyły się niepowodzeniem; koszty te pokrywa się z rezerwy, o której mowa w § 36.

§ 12. 1. W zakresie tematów zakwalifikowanych do sfinansowania ze środków funduszu można finansować prace naukowo-badawcze oraz prace projektowe, doświadczalne i konstrukcyjne łącznie z budową lub nabyciem wzorów, modeli i prototypów, w tym także obiektów prototypowych w budownictwie, oraz łącznie z wykonaniem produkcji doświadczalnej lub próbnej serii nowego wyrobu.

2. Finansowanie poszczególnych prac ze środków funduszu może obejmować koszty prac tylko do momentu uruchomienia produkcji w skali przemysłowej.

3. Nie mogą być finansowane z funduszu prace wchodzące w zakres bieżącej działalności przedsiębiorstwa, polegające na wprowadzaniu do produkcji odmian dotychczas produkowanych wyrobów, nie wymagających istotnych zmian konstrukcyjnych lub technologicznych. Prace te należy finansować ze środków obrotowych.

§ 13. 1. Jednostki przemysłu maszynowego i elektrotechnicznego podległe Ministrowi Przemysłu Ciężkiego, niezależnie od wybranych prac związanych z rozwojem techniki (§§ 10—12), finansują ze środków funduszu prace związane z przygotowaniem produkcji seryjnej i masowej nowych maszyn, urządzeń i wyrobów, objęte planami rozwoju techniki.

2. Przez prace związane z przygotowaniem produkcji (ust. 1) rozumie się prace podejmowane na podstawie decyzji uruchomienia produkcji określonych nowych maszyn, urządzeń i wyrobów w określonym przedsiębiorstwie (przedsiębiorstwach), a polegające między innymi na wykonaniu dokumentacji technologicznej, pierwszego oprzyrządowania, próbnej serii i innych prac związanych z uruchomieniem produkcji w skali przemysłowej. Do prac tych nie zalicza się prac naukowo-badawczych, doświadczalnych i konstrukcyjnych, poprzedzających decyzję uruchomienia produkcji.

3. Środki funduszu przeznaczone na finansowanie prac, o których mowa w ust. 1, podlegają wydzieleniu z ogólnej sumy środków funduszu i nie mogą być przeznaczone na inne cele. Dysponentem tych środków jest dyrektor zjednoczenia, który może w części przekazać swe uprawnienia w tym zakresie dyrektorom przedsiębiorstw.

§ 14. 1. Do kosztów wykonania określonego zadania, pokrywanych ze środków funduszu, zalicza się koszty nabycia lub zaprojektowania i budowy specjalnej aparatury oraz innych specjalnych przyrządów potrzebnych wyłącznie do wykonania prac związanych z tym zadaniem.

2. Koszty nabycia lub wytworzenia przedmiotów, o których mowa w ust. 1, jak też innych przedmiotów (prototypów, wzorców, modeli itp.) związanych z wykonaniem określonych zadań rozwoju techniki, bez względu na rzeczowy charakter tych przedmiotów, nie stanowią nakładów na inwestycje. Przedmioty te, jeżeli nawet odpowiadają kryteriom ustalonym dla środków trwałych, nie są do nich zaliczane aż do momentu zakończenia badań i prób oraz przekazania ich na cele eksploatacyjne.

3. Do kosztów prac, o których mowa w § 13, nie wlicza się kosztów nabycia patentów lub własności wzorów użytkowych albo licencji na ich stosowanie.

§ 15. 1. Z funduszu finansowane są koszty prac bez względu na ich wynik końcowy.

2. Z funduszu pokrywa się faktyczne koszty prac do wysokości kosztów planowanych. W uzasadnionych przypadkach dysponent funduszu może pokrywać przekroczenia kosztów planowanych.

§ 16. 1. Ministrowie:

- 1) uwzględniając zasady zawarte w § 11 i § 12 określają w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Nauki i Techniki dla podległych i nadzorowanych jednostek bądź grup jednostek (branż) szczegółowe zasady, jakie należy stosować przy wyborze tematów prac kwalifikujących się do finansowania ze środków funduszu,
- 2) określają corocznie podstawowe zadania, które powinny być finansowane ze środków funduszu,
- 3) określają dla podległych i nadzorowanych jednostek zasady uznawania za uzasadnione przekroczeń kosztów planowanych, o których mowa w § 15 ust. 2.

2. Minister Przemysłu Ciężkiego określi ponadto w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Nauki i Techniki oraz Ministrem Finansów szczegółowe zasady finansowania w przemyśle maszynowym i elektrotechnicznym prac, o których mowa w § 13.

Rozdział 4.

Finansowanie prac warunkujących postęp organizacyjno-ekonomiczny.

§ 17. 1. Do prac warunkujących postęp organizacyjno-ekonomiczny, finansowanych ze środków funduszu (§ 3 pkt 2), mogą być włączane prace wybrane z ogółu planowanych w resorcie przedsięwzięć z zakresu organizacji i ekonomiki przedsiębiorstw, branż lub gałęzi gospodarki.

2. Przepis § 10 ust. 3 stosuje się odpowiednio.

§ 18. 1. Do finansowania ze środków funduszu kwalifikują się prace z zakresu organizacji zarządzania, transportu, zaopatrzenia i zbytu oraz inne prace związane z organizacją i ekonomiką przedsiębiorstw, branż lub gałęzi gospodarki.

2. Z funduszu należy finansować przede wszystkim prace dotyczące zadań nowych i trudnych, mających charakter długofalowy i eksperymentalny, a zmierzających do rozwiązań o realnym efekcie gospodarczym.

3. Przepisy §§ 14, 15 i 16 stosuje się odpowiednio.

§ 19. 1. Środki funduszu, przeznaczone na finansowanie prac, o których mowa w § 17, mogą być wydatkowane w granicach kwot wydzielonych na ten cel z ogółu środków funduszu, którymi dysponuje dyrektor zjednoczenia lub minister.

2. Rada Ministrów w trybie określonym w § 5 ust. 1 ustala listę resortów, w których można wydatkować środki funduszu na cele, o których mowa w ust. 1, oraz wysokość kwot dla każdego z tych resortów. W ramach tych kwot właściwi ministrowie określają dla poszczególnych zjednoczeń roczne limity kwotowe wydatków.

Rozdział 5.

Nagrody za prace związane z rozwojem techniki lub z postępem organizacyjno-ekonomicznym.

§ 20. 1. Nagradzaniu (§ 3 pkt 3) podlegają prace wybrane z ogółu prac objętych planami rozwoju techniki, w tym także towarzyszące rozwiązaniom technicznym prace badawcze dotyczące normalizacji, unifikacji i typizacji wyrobów bądź procesów technologicznych. Nagradzaniu podlegają również prace wybrane z ogółu planowanych prac z zakresu organizacji i ekonomiki przedsiębiorstw, branż lub gałęzi gospodarki. Nagrody wypłacane z funduszu nie mogą mieć charakteru nagród za ogólne wyniki działalności przedsiębiorstwa.

2. Nagradzanie ze środków funduszu może nastąpić bez względu na źródło finansowania samych prac.

3. Nagradzanie obejmuje prace związane z przygotowaniem nowych rozwiązań wraz z ich wprowadzeniem do produkcji bądź zastosowaniem w gospodarce.

4. Przy wyborze prac podlegających nagradzaniu oraz przy ustalaniu wysokości nagród należy brać pod uwagę przede wszystkim nowość i trudność zadań, efekty ekonomiczne oraz zasięg stosowania nowych rozwiązań.

5. Ministrowie określają dla podległych i nadzorowanych jednostek bądź grup jednostek (branż) szczegółowe kryteria wyboru tematów prac podlegających nagradzaniu, jak również kryteria ustalania wysokości nagród.

§ 21. 1. Wraz z wyborem prac, za które będą przyznawane nagrody, określa się:

- 1) orientacyjną wysokość nagród za opracowanie określonego zadania,
- 2) osoby, które mają być nagrodzone,
- 3) warunki, od których uzależnia się wypłatę nagród.

2. Nagrody można przyznawać osobom biorącym czynny udział w realizacji zadań bez względu na zajmowane przez te osoby stanowisko i miejsce pracy.

3. Prace podlegające nagradzaniu, wysokość nagród, osoby, które mają być nagrodzone, i warunki wypłaty nagród (ust. 1) w przedsiębiorstwach ustala się przy współudziale organów samorządu robotniczego i podaje się do wiadomości załóg przedsiębiorstw wykonujących te prace i zatrudniających osoby nagradzane.

§ 22. Dyrektorzy przedsiębiorstw i zjednoczeń oraz ich zastępcy mogą być wykonawcami prac finansowanych ze środków funduszu i nagradzani z tego funduszu za każdorazową zgodą jednostki nadrzędnej.

§ 23. 1. Nagrody wypłaca właściwy dysponent funduszu za wykonanie całości pracy w ustalonym terminie i zgodnie z założeniami.

2. Nagrody można wypłacać częściowo za wykonanie określonych etapów prac. Łączna suma wypłat częściowych nie może przekraczać 50% ogólnej kwoty nagrody przewidzianej za wykonanie całości pracy.

§ 24. 1. Nagrody za wykonanie poszczególnych prac wypłaca się w wysokości ustalonej przy wyborze nagradzanych prac (§ 21 ust. 1).

2. W przypadku uzasadnionym przyspieszeniem terminu wykonania pracy, wyższą niż planowana jakością jej wykonania oraz pokonaniem nieprzewidzianych trudności, które ujawniły się w toku wykonania zadania, dysponent funduszu może podwyższyć wysokość nagrody ponad pierwotnie ustaloną kwotę, wykorzystując na ten cel posiadaną rezerwę (§ 36) lub też korzystając z uprawnień, o których mowa w § 39 ust. 4.

3. W razie nieuzasadnionego zmniejszenia rzeczowego zakresu zadania, przekroczenia terminu lub obniżenia jakości prac, jak również w razie gdy w toku wykonywania zadań okaże się, iż stopień ich trudności był w rzeczywistości znacznie mniejszy niż przewidywano, dysponent funduszu powinien zmniejszyć nagrodę lub odmówić jej wypłaty.

§ 25. Rada Ministrów ustala dla każdego resortu na okresy wieloletnie orientacyjne kwotowe limity nagród, stanowiące górną granicę wypłat w poszczególnych latach. Limity te ustala się równocześnie z wysokością narzutów obciążających koszty przedsiębiorstw (§ 5 ust. 1). Ostateczne ustalenie limitów na poszczególne lata następuje w corocznych uchwałach Rady Ministrów o narodowym planie gospodarczym.

§ 26. Ministrowie w ramach limitu nagród (§ 25) mogą przeznaczać środki funduszu na nagrody z tytułu konkursów o treści naukowo-technicznej i o zasięgu ogólnokrajowym lub ogólnoresortowym.

§ 27. Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Nauki i Techniki oraz Centralną Radą Związków Zawodowych, uwzględniając zasady zawarte w §§ 20—26, w ciągu miesiąca od ogłoszenia rozporządzenia wyda w drodze zarządzenia ramowy regulamin nagradzania.

§ 28. 1. Przepisy §§ 20—27 stosuje się również do resortów nie wymienionych w § 1 w zakresie nagradzania za niektóre prace związane z rozwojem techniki lub z postępem organizacyjno-ekonomicznym (§ 3 pkt 3). Wykaz tych resortów ustala Rada Ministrów jednocześnie z określeniem limitu nagród (§ 25).

2. W resortach, o których mowa w ust. 1, wydatki na nagrody pokrywane są ze środków budżetowych.

§ 29. 1. Pracownicy nie biorący bezpośredniego udziału w pracach mogą być nagradzani ze środków funduszu, jeżeli czynnie współpracują przy wykonywaniu określonych zadań. O przyznaniu nagrody decyduje minister.

2. Ogólna suma nagród dla pracowników, o których mowa w ust. 1, nie może przekraczać 5% ogólnego limitu nagród ustalonego dla resortu.

3. Przepisy ust. 1 i 2 obowiązują w 1964 r.

4. Przepis § 27 stosuje się odpowiednio.

Rozdział 6.

Finansowanie wynagrodzeń za wynalazki, które mają być stosowane w przyszłości.

§ 30. Niezależnie od wydatków wymienionych w § 3 z funduszu mogą być finansowane wynagrodzenia za wynalazki, o których mowa w art. 107 ustawy z dnia 31 maja 1962 r. — Prawo wynalazcze (Dz. U. Nr 33, poz. 156); zasady finansowania określają przepisy §§ 50 i 78 uchwały nr 74 Rady Ministrów z dnia 5 lutego 1963 r. w sprawie zasad organizowania, kierowania i koordynacji spraw wynalazczości, rozpowszechniania projektów wynalazczych oraz zasad wynagradzania i finansowania w zakresie wynalazczości (Monitor Polski Nr 18, poz. 100).

Rozdział 7.

Zasady gospodarowania środkami funduszu.

§ 31. Ministrowie oraz dyrektorzy zjednoczeń mogą przeznaczać na cele określone w § 3 część środków funduszu, pozostawioną do ich dyspozycji.

§ 32. Dyrektorzy przedsiębiorstw mogą przeznaczać pozostawioną do ich dyspozycji część środków funduszu na cele określone w § 3 pkt 1 i 3.

§ 33. 1. Wysokość środków funduszu, którymi dysponują poszczególni dysponenti, powinna odpowiadać planowanym kosztom zadań (rozdziały 3—6), których wykonaniem mają kierować, oraz powinna uwzględniać rezerwę, o której mowa w § 36.

2. Suma środków funduszu pozostających w danym roku w dyspozycji wszystkich jego dysponentów nie może przekraczać ogółu środków, jakimi dysponuje się w resorcie.

§ 34. 1. Ze środków funduszu, którymi dysponuje minister, finansuje się zadania z zakresu rozwoju techniki oraz zadania z zakresu organizacji i ekonomiki, mające znaczenie ogólnoresortowe, międzybranżowe lub dotyczące współpracy międzynarodowej.

2. Ze środków funduszu, którymi dysponuje dyrektor zjednoczenia, finansuje się zadania z zakresu rozwoju techniki, mające znaczenie dla całej branży lub grupy przedsiębiorstw, inne zadania z tego zakresu, których wykonanie nie może być powierzone właściwym przedsiębiorstwom, oraz zadania z zakresu organizacji i ekonomiki; ponadto w zjednoczeniach przemysłu maszynowego i elektrotechnicznego resortu przemysłu ciężkiego z wydzielonych, a nie przekazanych przedsiębiorstwom środków funduszu finansuje się zadania określone w § 13.

§ 35. 1. Przedsiębiorstwa, których dyrektorzy będą dysponentami funduszu (§ 4), określają ministrowie na wniosek dyrektorów właściwych zjednoczeń, a w przypadkach, o których mowa w § 13 ust. 3, i w zakresie finansowania prac określonych w § 13 — dyrektorzy zjednoczeń.

2. Przy określaniu przedsiębiorstw należy brać pod uwagę ich zadania w dziedzinie rozwoju techniki oraz warunki do samodzielnego realizowania takich zadań, a w szczególności posiadanie odpowiednich komórek techniczno-badawczych.

§ 36. Dysponenti funduszu wszystkich szczebli powinni wydzielić część środków funduszu jako rezerwę na koszty prac i nagrody, dotyczące zadań dodatkowo włączonych do planu, na koszty niektórych prac nieudanych, sfinansowanych pierwotnie ze środków obrotowych przedsiębiorstw (§ 11 ust. 3), na przekroczenia planowanych kosztów zadań objętych planami (§ 15 ust. 2) oraz na ewentualne podwyż-

szenie pierwotnie ustalonych kwot nagród w przypadkach określonych w § 24 ust. 2.

§ 37. 1. Przy wykonywaniu prac, o których mowa w § 3 pkt 1 i 2, dysponent może:

- 1) całość lub część prac związanych z określonym tematem wykonywać we własnym zakresie,
- 2) zlecać wykonanie całości lub części prac związanych z określonym tematem innym jednostkom, a w szczególności: instytutom naukowo-badawczym, centralnym biurom konstrukcyjnym, biurom projektów, zakładom badań i doświadczeń, centralnym laboratorium, placówkom naukowo-badawczym wyższych uczelni oraz przedsiębiorstwom produkcyjnym bez względu na przynależność organizacyjną tych jednostek,
- 3) zlecać osobom fizycznym opiniowanie wyników prac.

2. Zasady przekazywania środków funduszu instytutom naukowo-badawczym podległym dysponentom funduszu regulują przepisy w sprawie gospodarki finansowej instytutów naukowo-badawczych.

3. Przedsiębiorstwa, których dyrektorzy są dysponentami funduszu i które wykonują we własnym zakresie prace określone w § 3 pkt 1, finansują je wstępnie ze środków obrotowych i refundują wydatkowane środki ze środków funduszu. Nie dotyczy to zakupów aparatury i przyrządów, wymienionych w § 14 ust. 1, które mogą być finansowane bezpośrednio ze środków funduszu.

4. Zasady tworzenia w przedsiębiorstwach osobowego i bezosobowego funduszu płac oraz zatrudnienia w związku z realizacją zadań postępu technicznego i organizacyjno-ekonomicznego regulują odrębne przepisy.

§ 38. Dysponenti funduszu mogą dokonywać ze środków funduszu zapłaty (refundacji) z tytułu wykonania całości pracy lub z góry wyodrębnionego jej etapu.

§ 39. 1. Gospodarkę funduszem prowadzi się na podstawie rocznego planu finansowego.

2. Minister zatwierdza zbiorczy plan finansowy funduszu resortu z podziałem na ministerstwo i poszczególne zjednoczenia.

3. Dyrektor zjednoczenia na podstawie zatwierdzonego zbiorczego planu finansowego oraz opinii organów samorządu robotniczego przedsiębiorstw zatwierdza plany finansowe funduszu poszczególnych przedsiębiorstw, o których mowa w § 35.

4. Zmiany zatwierdzonych planów funduszu następują w trybie określonym w ust. 1—3, z tym że nie wymagają zatwierdzenia zmiany polegające na:

- 1) przeniesieniach w ramach ogólnych kwot zatwierdzonego planu, z zastrzeżeniem przepisu § 13 ust. 3,
- 2) powiększeniu wydatków w razie gdy pokrycie ich mieści się w zwiększonych wpływach, nie polegających na zmianie procentowego wskaźnika narzutów —

chyba że zmiany te powodują zwiększenie wydatków, o których mowa w §§ 19 i 25.

5. Dysponenti funduszu mogą angażować w ciągu roku środki funduszu roku następnego do wysokości 80% funduszu danego roku.

§ 40. Jednostki nadrzędne są uprawnione do dokonywania w uzasadnionych przypadkach przesunięć środków funduszu pomiędzy poszczególnymi jego dysponentami.

§ 41. W razie podejmowania w jednym resorcie prac, w których wyniku zainteresowane są jednostki innych resortów, prace te mogą być finansowane wspólnie. Finansowanie wspólne może odbywać się w formie przelewania odpowiednich kwot ze środków funduszu zainteresowanych resortów na rzecz funduszu resortu, w którym wykonuje się te prace.

§ 42. Minister Finansów ustali tryb gromadzenia, wydatkowania i ewidencjonowania środków funduszu, sposób opracowywania planów finansowych funduszu oraz zasady sprawozdawczości z zakresu gospodarki tymi środkami.

Rozdział 8.

Przepisy końcowe.

§ 43. Przewodniczący Komitetu Nauki i Techniki w porozumieniu z Przewodniczącym Komisji Planowania przy Radzie Ministrów i Ministrem Finansów może określić dalsze cele, na jakie może być przeznaczony fundusz, poza celami ustalonymi w niniejszym rozporządzeniu.

§ 44. Prace rozpoczęte przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia i finansowane dotychczas ze środków funduszu postępu technicznego mogą być aż do ich zakończenia finansowane ze środków funduszu, nawet jeżeli charakter tych prac nie odpowiada warunkom określonym w niniejszym rozporządzeniu; prace rozpoczęte przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia i finansowane z innych środków należy finansować — aż do ich zakończenia — z tych środków.

§ 45. 1. Tracą moc:

- 1) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 26 września 1958 r. w sprawie utworzenia Funduszu Postępu Technicznego oraz jego przeznaczenia (Dz. U. z 1958 r. Nr 61, poz. 302 i z 1960 r. Nr 19, poz. 114),
- 2) uchwała nr 743 Rady Ministrów z dnia 17 listopada 1956 r. w sprawie nagradzania za uruchomienie nowych produkcji, doskonalenie techniki i wprowadzenie do przemysłu osiągnięć nauki i techniki (Monitor Polski Nr 105, poz. 1202).

2. Do czasu wydania ramowego regulaminu nagradzania, o którym mowa w § 27, zachowują moc regulaminy wydane przez właściwych ministrów na podstawie przepisów § 15 uchwały nr 743 Rady Ministrów z dnia 17 listopada 1956 r.

§ 46. Wykonanie rozporządzenia porucza się Prezesowi Rady Ministrów, Przewodniczącemu Komisji Planowania przy Radzie Ministrów, Przewodniczącemu Komitetu Nauki i Techniki, Przewodniczącemu Komitetu Pracy i Płac, Ministrowi Finansów i innym zainteresowanym ministrom.

§ 47. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1964 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz